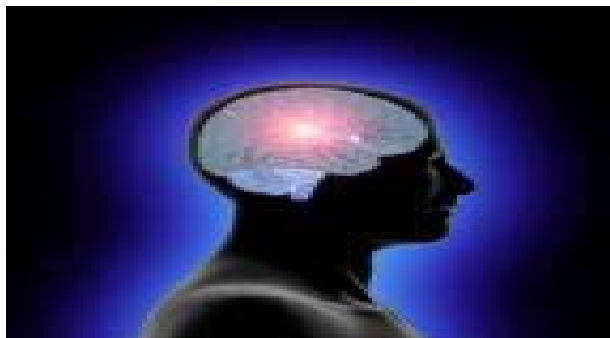

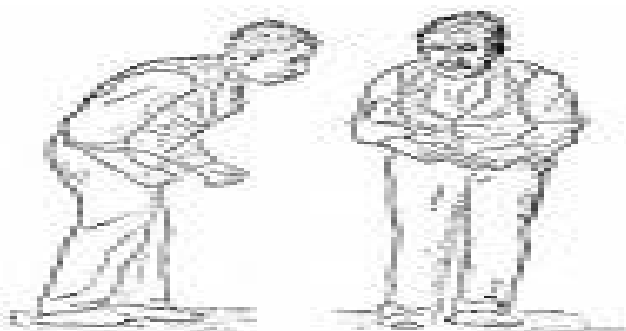
โรคพาร์คินสัน

เป็นโรคที่มีความผิดปกติของเซลล์สมองชนิดหนึ่ง
ที่มีลักษณะอาการผิดปกติค่อย ๆ ทวีความรุนแรงขึ้น
อย่างช้า ๆ

พบได้บ่อยในผู้ที่มีอายุเกิน 50 ปีขึ้นไป และจะพบมากขึ้นเรื่อยๆ ตามอายุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออายุเข้าวัย 70 ปีขึ้นไป จะพบได้บ่อยขึ้น (ในต่างประเทศจะพบประมาณร้อยละ 1 - 5 ของผู้ที่มีอายุเกิน 50 ปี) เพศชาย และเพศหญิงมีโอกาสพบโรคนี้ได้พอ ๆ กัน ผู้ป่วยจะมีอาการสั่นร่วมกับอาการแขน ขา เกร็ง และเคลื่อนไหวช้า โบราณเรียกว่า **โรคสั่นสั่นนิบาต**

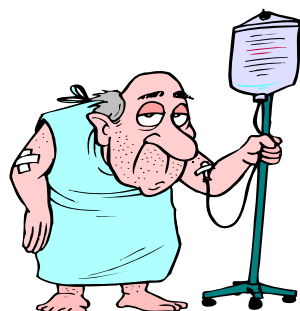

สาเหตุ

ส่วนใหญ่เกี่ยวกับความชราภาพของสมองซึ่งพบว่าเซลล์ส่วนที่สร้างสารโดพามีนที่มีชื่อว่า **เซลล์ประสาทสีดำ** ซึ่งอยู่ในส่วนลึกของก้านสมองมีจำนวนลดลง เป็นสาเหตุให้สมองพร่องสารโดพามีนซึ่งควบคุมการทำงานของร่างกายทำให้ร่างกายเกิดอาการเคลื่อนไหวช้า เกร็ง และสั่น

ในปัจจุบัน ยังไม่ทราบว่าอะไรทำให้เกิดความผิดปกติของเซลล์สมองส่วนดังกล่าว จึงจัดว่าเป็นภาวะที่ยังไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด และไม่อาจจะพยากรณ์ได้ว่าใครบ้างที่อาจกลายเป็นโรคนี้เมื่ออายุเข้าวัยสูงอายุ ส่วนน้อยพบร่วมกับการใช้ยาทางจิตประสาท ยาลดความดันโลหิต การใช้สารเสพติด และการถูกสารพิษ

นอกจากนี้อาจเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อเซลล์สมอง เช่น ภาวะหลอดเลือดสมองตีบ สมองขาดออกซิเจนในผู้ป่วย จมน้ำ ถูกบีบคอ หรือมีภาวะอุดตันของทางเดินหายใจจากเสมหะ หรืออาการที่ศีรษะได้รับบาดเจ็บหรือกระทบกระเทือน เช่น การ ต่อยมวย สมองอักเสบ เนื้องอกของสมอง เป็นต้น

อาการ

ผู้ป่วยจะมีอาการสั่น เกร็ง และเคลื่อนไหวเชิงซ้ำ ซึ่งจะ ค่อย ๆ เกิดรุนแรงขึ้นทีละน้อยกินเวลาเป็นแรมปี โดยมี ลักษณะเฉพาะ คือ สั่นมากเวลาอยู่นิ่ง ๆ แต่เวลาเคลื่อนไหว หรือใช้มือทำอะไรจะสั่นน้อยลง หรือหยุดสั่น อาการสั่นอาจเริ่ม ขึ้นที่มือ แขน ขา ตา ศีรษะ หรือลำตัว ระยะแรกของโรคอาจ เกิดขึ้นข้างเดียวก่อน ต่อมาจึงมีอาการทั้ง 2 ข้าง ทำให้ผู้ป่วย รู้สึกปวดเมื่อยบางรายต้องกินหรือทายาแก้ปวดเมื่อย หรือหา หมอนวดมาบีบบวด หรือไปปรึกษาแพทย์โรคกระดูก และข้อ

ในรายที่เป็นมากขึ้น อาจหกล้มบ่อย จนกระดูกต้นแขนขาหัก ศีรษะแตก ต่อมาอาจเดินเองไม่ได้ต้องใช้ไม้เท้าหรือมีคนคอยพยุง บางรายอาจมีอาการพูดเสียงเดือ ๆ เบา ฟังไม่ชัดและเมื่อพูด ไปนาน ๆ เสียงจะค่อย ๆ หายไปในลำคอ บางรายอาจมีอาการ พูดเสียงราบเรียบระดับเดียว หรืออาจเขียนหนังสือได้ลำบาก

และตัวเขียนจะค่อย ๆ เล็กลงจนอ่าน ไม่ออก หรืออาจมีอาการ กลืนลำบาก และมีน้ำลายสอที่มุมปาก

อาการแทรกซ้อน

ผู้ป่วยอาจมีอาการปวดตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย (เช่น ขา หลัง) โดยเฉพาะเวลานอน หรือช่วงกลางคืนอาจปวดจนนอน ไม่หลับ

บางรายอาจมีอาการซึมเศร้า ความดันตกในทำยีน ท้องผูก มีภาวะความจำเสื่อม หรืออาจมีปัญหากินอาหารและดื่มน้ำได้น้อย น้ำหนักลด ในรายที่เดินลำบาก อาจหกล้ม กระดูกหัก หรือ ศีรษะแตก ในรายที่เป็นมาก อาจนอนบนเตียงมาก จนเป็นแผลกดทับ อาจมีอาการถ่ายปัสสาวะลำบาก และมีอาการติดเชื้องูของทางเดินปัสสาวะได้ง่ายผู้ป่วยที่ปล่อยไว้ไม่รักษาจนมีอาการรุนแรง (กินเวลา 3 – 10 ปี) มักจะตายด้วยโรคปอดอักเสบแทรกซ้อน หรือภาวะโลหิตเป็นพิษจากการติดเชื้องูของทางเดินปัสสาวะ

การรักษา

หากสงสัยควรแนะนำให้ไปปรึกษาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางประสาทวิทยา

การวินิจฉัยโรคนี้

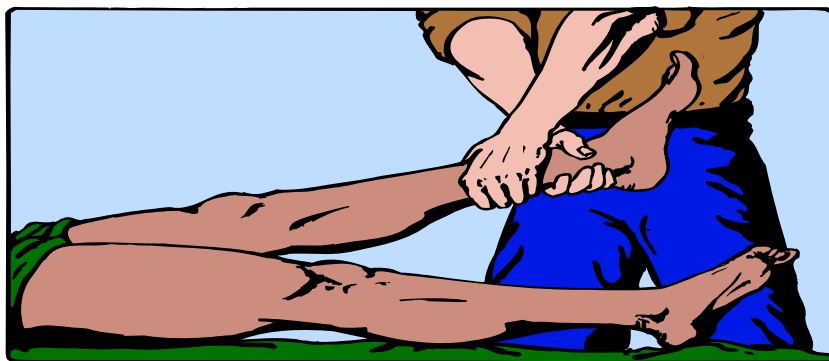
มักอาศัยอาการแสดง ได้แก่ อาการเคลื่อนไหวช้า เกร็ง และสั่นเป็นสำคัญ ส่วนการตรวจพิเศษ เช่น เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ การถ่ายภาพด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า การตรวจคลื่นสมอง มักพบว่าปกติ จึงไม่มีส่วนช่วยในการวินิจฉัยโรคนี้

การรักษาโรคพาร์กินสัน

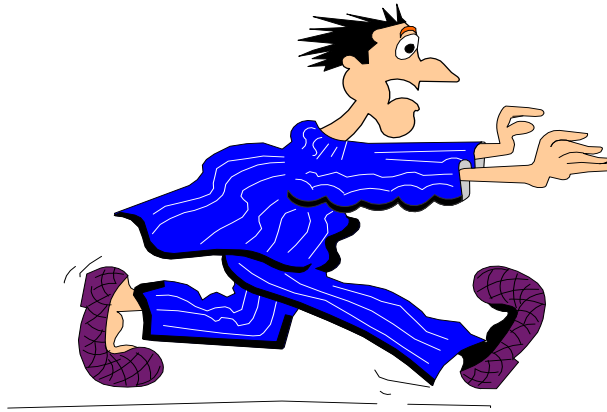
มีวิธีหลักอยู่ 3 วิธีด้วยกันคือ

1. **การรักษาทางยา** เป็นกลุ่มยาที่ใช้บรรเทาการเพื่อให้ผู้ป่วยสามารถมีชีวิตเป็นปกติสุขหรือมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มิใช่ยาที่ทำให้เซลล์สมองที่ตายไปแล้วฟื้นตัวกลับมาหรืองอกใหม่ได้
2. **การรักษาทางกายภาพบำบัด** ช่วยให้ร่างกายสมส่วน ทรงตัว เคลื่อนไหวถูกต้อง รวมทั้งแก้ไขภาวะแทรกซ้อน เช่น หลังโก่ง ไหล่ติด ปวดคอ ปวดเอว ปวดหลัง ปวดขา เป็นต้น

3. **การรักษาด้วยการผ่าตัด** เหมาะสำหรับผู้ป่วยที่มีอายุน้อย และมีอาการไม่มากนักแพทย์จะทำการผ่าตัดสมอง โดยนำ

เนื้อเยื่อ (จากต่อมหมวกไต หรือปมประสาทบริเวณคอ หรือเซลล์
สมองของทารกที่เสียชีวิตในครรภ์) ไปปลูกถ่ายในสมองเพื่อให้
เนื้อเยื่อเหล่านี้สร้างสารโดพามีนมาทดแทน วิธีนี้ช่วยให้ผู้ป่วยไม่
ต้องกินยา หรือลดขนาดยาได้

ผลิต และ เผยแพร่โดย...
กลุ่มงานสุขศึกษา โรงพยาบาลบุรีรัมย์
โทร.0-4461-5002 ต่อ 2117